

— *det amerikanske initiativ i 1970:*

Det amerikanske initiativ til en genoptagelse af Jarring-missionen var blevet accepteret af Ægypten, men Israel afstod fra enhver substantiel kontakt med ambassadør Jarring og trak sig formelt tilbage fra disse kontakter i september 1970.

— *Jarring-initiativet:*

Ambassadør Jarrings memorandum af 8. februar 1971 var blevet besvaret positivt af Ægypten, medens Israel havde nægtet at påtage sig de foreslåede forpligtelser og endog tilkendegivet, at man aldrig ville trække sig tilbage til våbenstilstandslinierne fra før juni 1967.

— *generalsekretærens appel:*

Generalsekretærens appel af 5. marts 1971 til Israel om at give et positivt svar på ambassadør Jarrings initiativ var forblevet ubesvaret af Israel.

— *præsident Sadats initiativ:*

Præsident Sadats initiativ af februar 1971 med forslag om tilbagetrækning af de israelske styrker i to faser var blevet forkastet af Israel.

— *udenrigsminister Rogers' 6-punktsplan:*

Udenrigsminister Rogers' plan fremsat den 4. oktober 1971 under generaldebatten indeholdende 6 punkter, der skulle føre til en fuldstændig gennemførelse af resolution 242, var blevet forkastet af Israel.

— *OAU's initiativ:*

Den af OAU udsendte mission bestående af 4 afrikanske statsoverhoveder støttede den fuldstændige gennemførelse af resolution 242, men Israel havde atter vægret sig ved at forpligte sig til tilbagetrækning.

Israel havde nu i 4 år brugt manøvrer og forhalingstaktik for at underminere ethvert forsøg på at gennemføre resolution 242. Den mest afgørende prøve på viljen til fred havde været Jarrings memorandum af 8. februar 1971, og denne prøve havde Israel ikke bestået. Ægypten konkluderede, at denne situation måtte få konsekvenser. Der var i pagtens kapitel VII forudset tvangsforanstaltninger med henblik på en sådan situation. Befrielsen af alle arabiske territorier og opfyldelsen af det palæstinensiske folks umistelige rettigheder var to hellige

forpligtelser. FN måtte nu handle for at opfylde pagtens bestemmelser.

Israels udenrigsminister *Abba Eban* understregede, at konflikten i Mellemøsten i første række skyldtes de arabiske landes vægring ved at erkende Mellemøsten som hjem ikke blot for de arabiske nationer, men for forskellige civilisationer, nationaliteter, sprog og trosretninger. Det billede, udenrigsminister Riad havde tegnet af Israel som værende ekspansionistisk og imperialistisk svarede ikke til virkeligheden. Israel var et lille land, der kun kæmpede for fred, frihed og sikkerhed.

En væsentlig forudsætning for fremskridt mod fred var opretholdelsen af våbenhvilen, men der var tegn i den sidste tids ægyptiske udtalelser på, at man var besluttet på krig. Israels politik anviste mange veje til fred gennem forhandling, men der forelå ikke et eneste eksempel på at denne politik af Ægypten var blevet opfattet rigtigt, hverken i ånd eller bogstav.

Forsåvidt angik en sær aftale vedrørende Suez-kanalen var den ægyptiske version, at ideen var faldet til jorden, fordi Israel havde insisteret på ikke at knytte nogen forbindelse herfra til en endelig løsning i overensstemmelse med resolution 242. Dette var ikke sandt. Israel var rede til forhandlinger om en genåbning af Suez-kanalen, men i en tale den 20. november 1971 havde præsident Sadat meddelt, at beslutningen om krig var truffet, og at alle kontakter vedrørende tilvejebringelse af en Suez-kanal-aftale var brudt. Israel var fortsat rede til at give visse indrømmelser for at styrke våbenstilstanden og for at skabe et klima, der muliggjorde fremskridt henimod andre aftaler. Ægypten krævede imidlertid, at Israel forud for forhandlingerne accepterede den ægyptiske holdning til problemerne omkring en endelig tilbagetrækning.

Israels holdning til de generelle fredsforhandlinger var bestemt af den forudsætning, hvorunder Israel havde tilsluttet sig Jarring-missionen og sikkerhedsrådets resolution, nemlig at der skulle forhandles om en endelig grænse og dermed også om spørgsmålet om tilbagetrækning. Israel bad ikke andre regeringer om at støtte noget bestemt israelsk forslag om grænser eller tilbagetrækning, men bad kun om, at Israels ret til at forhandle spørgsmål, der var af vital be-